

Auteur: Cor E. Bijl
Datum: 5 maart 2015

591 woorden inclusief de titel.

De meest heroïsche daad voor extremisten.

David Brooks, columnist van de New York Times, maakte duidelijk wat moslimextremisten beweegt en dat dit wezenlijk verschilt van wat ons westerlingen beweegt. Wat ons beweegt is het verwerven van burgerlijke materiële c.q. lichamelijke geneugten en het via vorm (dogma's) creëren, hebben en behouden van een open, rechtvaardige en democratische samenleving.

Maar wat hen beweegt is de heroïsche daad van het zuiveren van de aarde door het doden van ongelovigen en het tonen van kracht in het aangezicht van de dood. Dat betekent dat zij niet vatbaar zijn voor onze beweegredenen en we dus kunnen stoppen met hen daarvan te overtuigen. Wat volgens Brooks nodig is, is hen te bewegen tot een heroïsche daad die grootser is dan die van hen. Die daad is niet het relatief gemakkelijk doden van ongelovigen. Die daad is het moeilijkste wat er is in het leven en dus de meest heroïsche daad die een mens kan verrichten. Want het betreft zijnsontwikkeling, het proces dat leidt tot het doden van het eigen ego als zijnde de staat van gevangenschap van de materie en daarmee van de afgescheidenheid van God/Allah waarin ieder mens verkeert zodra hij op aarde komt en zoekend is naar de opheffing ervan. Een proces dat derhalve leidt tot het verlicht/volmaakt/echt zijn of kortweg het Zijn als zijnde het één zijn met God/Allah en diens niet te kennen maar wel te ervaren Wil. Die daad is heroïsch, omdat het vraagt om verantwoordelijkheid te nemen voor alle gevoelens en ze tot het intrinsiek erin aanwezige punt van bevrijding, van Licht, toe te laten hoe pijnlijk ook. En daartoe de uiterst sterke en slimme op overleving gerichte en kenbare wil van het ego, die tot op heden gezegevierd heeft en ten diepste bestaat uit doodsangst, te weerstaan.

Het probleem is echter dat de westerse wereld deze heroïsche daad ook niet verricht en de extremisten dus niet het goede voorbeeld kan geven, laat staan ze er mee te helpen. De oorzaak daarvan is het feit dat het grootste taboe van de mens dat zelfs in de meer verlichte westerse wereld van kracht is, paradoxaal genoeg, zijn Zijn is. Een taboe dat nog steeds in stand wordt gehouden door het illusoire ego-eigen idee dat het leven of beter gezegd het Zijn - het één zijn met het leven, de ideale wereld - maakbaar is. Dit ondanks het feit dat het door de wetenschap is weerlegd en het drastisch aan zeggingskracht verliest in de samenleving. En ondanks het feit dat Jezus zich met de dood tot gevolg tegen dit idee en de vertolkers daarvan (de Schriftgeleerden) heeft verzet en bijgevolg door de westerse wereld als voorbeeld wordt gezien.

Maar de meer verlichte westerse wereld zal nu het Zijn moeten realiseren en daarmee haar Verlichting vervolmaken. Want het ego is, zoals gezegd, de gevangenschap van de materie c.q. de dualiteit en is daarmee de staat van onbalans die zelfdestructief is en die nu de climax daarvan bereikt in de vorm van problemen die zelfs het voortbestaan van de mensheid bedreigen. Om dat tot stand te brengen dient zij diepgaand geconfronteerd te worden met doodsangst als zijnde dat wat ten diepste het ego in stand houdt. En dat is precies wat onder andere de extremisten nu doen met hun terreur. Zolang ze actief kunnen zijn, zijn ze ons dus van dienst. Als we de boodschap daarvan ter harte nemen, dan zal de confrontatie van de extremisten niet langer nodig zijn voor het op de realisatie van het Zijn, het één zijn met het leven, gerichte leven.

Cor Bijl
Oprichter van NLbe, Nederlands instituut voor zijnsontwikkeling (www.nlbe.nl).
Auteur van het boek 'Zijn: de ideale wereld'.